

JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

F. G. JACOBS

20 päivänä marraskuuta 2003¹

1. Käsiteltävänä oleva asia koskee Suomen kansalaista, joka saa Suomesta työkyvyttömyyseläkettä mutta asuu Espanjassa ja maksaa tuloveron Espanjaan. Hänen eläkkeensä on ulosmitattu Suomessa olevan velan perimiseksi. Sovellettavan Suomen lainsäädännön mukaan ulosmitattava määrä lasketaan niin, että hänelle jää vähimmäistoimeentuloon tarvittavat tulot, mutta tässä laskelmassa ei oteta huomioon Espanjan tuloveroa. Koska siinä tilanteessa, että Suomen tuloveroa olisi pitänyt maksaa ja se olisi pidätetty tulon lähteellä, Suomen tulovero olisi otettu laskelmassa huomioon, Suomen korkein oikeus on tiedustellut, onko tällainen erilainen kohtelu ristiriidassa yhteisön oikeuden kanssa, kun otetaan erityisesti huomioon unionin kansalaisuutta koskevat perustamissopimuksen määräykset.

”17 artikla

1. Otetaan käyttöön unionin kansalaisuus. Unionin kansalainen on jokainen, jolla on jonkin jäsenvaltion kansalaisuus. Unionin kansalaisuus täydentää, mutta ei korvaa jäsenvaltion kansalaisuutta.

2. Unionin kansalaisilla on tässä sopimuksessa määrätyt oikeudet ja velvollisuudet.

18 artikla

Perustamissopimuksen määräykset

2. EY 17 ja EY 18 artiklassa määrätään seuraavaa:

1. Jokaisella unionin kansalaisella on oikeus vapaasti liikkua ja oleskella jäsenvaltioiden alueella, jollei tässä sopimuksessa määrätyistä tai sen soveltamisesta annetuissa säännöksissä säädettyistä rajoituksista ja ehdoista muuta johdu.

¹ — Alkuperäinen kieli: englantia.

Kansalliset säännökset

3. Ulosottolain mukaan velallisen omaisuutta voidaan ulosmitata sellaisen tuomioistuinratkaisun perusteella, jossa asetetaan maksuvelvollisuus. Ulosottolaissa pyritään kuitenkin turvaamaan velallisen vähimmäistoimeentulo. Tätä koskevat säännökset sisältyvät ulosottolain 4 luvun 6, 6 a, 6 b ja 7 §:ään.

4. Sen tilanteen osalta, että Suomessa maksettua palkkaa tai eläkettä ulosmitataan, ulosottolaissa säädetään niin sanotusta suojaosuudesta, joka on asetuksella määritettävä kiinteä rahamäärä elatustarpeiden kattamiseksi,² ja ulosmittaamatta jätettävästä osasta, joka on muuttuva ja tietyn suhdeluvun mukaisesti määritettävä määrä, jota laskettaessa otetaan huomioon kokonaistulot ja suojaosuus mutta joka on aina suurempi kuin suojaosuus. Ulosmittaamatta jätettävä osa jää siis velallisen käyttöön. Se lasketaan ennakonpidätyksen tekemisen jälkeen jäljelle jäävästä määrästä.

² — Käsiteltävänä olevassa asiassa velallisen henkilökohtainen suojaosuus oli ulosmittausajankohtana 97 Suomen markkaa (FIM) (eli noin 16,25 euroa) päivää kohti.

5. Lisäksi on huomattava, että jos velallisen maksukyky on sairauden, työttömyyden tai muun erityisen syyn takia olennaisesti vähentynyt, ulosmittaamatta jätettävä palkan osa saadaan määrätä toistaiseksi tai tietyn ajanjakson osalta suuremmaksi kuin mitä edellä mainittujen säännösten perusteella on jätettävä ulosmittaamatta; ulosmittaus voidaan myös samankaltaisin edellytyksin keskeyttää määrätyn ajanjakson jälkeen, kun se on jatkunut vuoden ajan.

6. Kaksinkertaisen verotuksen estämiseksi Suomen ja Espanjan välillä vuonna 1967 tehdyn sopimuksen mukaan nyt kyseessä olevan kaltaisista suomalaisista eläkkeistä verotetaan vain siinä sopimusvaltiossa, jossa eläkkeen saaja asuu.

Oikeudenkäynti korkeimmassa oikeudessa

7. Heikki Antero Pusa on Suomen kansalainen. Pusa muutti vuonna 1998 Suomesta Espanjaan, missä hän edelleen asuu. Pusa saa Suomessa työkyvyttömyyseläkettä, joka maksetaan hänen Suomessa olevalle pank-

kitililleen. Pusalla on Suomessa pankkilainaan perustuvaa velkaa Osuuspankkien Keskinäiselle Vakuutusyhtiölle, jonka saatava Pusalta on vahvistettu tuomioistuimen päätöksellä.

8. Kyseisen päätöksen nojalla Pusan eläke on ulosmitattu edellä mainitun saatavan perimiseksi. Edellä mainitun kansallisen lainsäädännön mukaisesti eläkevakuutusyhtiölle annettiin maksukielto, jonka mukaan sen oli velan perimiseksi pidettävä kolmasosa Pusan eläkkeen nettomäärästä tai, jos nettomäärä oli enintään 5 238 FIM kuukaudessa, kolme neljäsosaa nettomäärän ja suojaosuuden (97 FIM päivää kohti) erotuksen määrästä.

9. Ulosottovalituksessaan Pusa on esittänyt muun muassa, että ulosmittaus loukkaa niitä oikeuksia, jotka ulosottolain säännöksillä on velalliselle turvattu. Koska hän asuu Espanjassa, hän ei ole eläketulostaan verovelvollinen Suomessa. Sen vuoksi eläkevakuutusyhtiö ei toimita hänelle maksamastaan eläkkeestä tuloveron ennakonpidätystä. Siten se määrä, joka eläkevakuutusyhtiön pitää kuukausittain tilittää ulosottoviranomaisille, tulee laskettavaksi hänen brutto-eläkkeestään eikä nettoeläkkeestään, eikä huomioon oteta näin ollen sitä, että hän maksaa eläkkeestään 19 prosenttia veroa Espanjaan. Pusan mukaan hänelle itselleen jää siten tosiasiallisesti kuukausittain käytettäväksi eläkkeestään

vähemmän kuin ulosottolaisa turvattu määrä.

10. Korkein oikeus, johon Pusa on asiassa valittanut, katsoo, että Suomen lainsäädännön soveltaminen saattaa johtaa lopputulokseen, joka mahdollisesti on ristiriidassa sen kanssa, että Euroopan unionin kansalaiselle on EY 18 artiklassa turvattu oikeus vapaasti liikkua ja oleskella jäsenvaltioiden alueella. Siksi korkein oikeus on määrännyt, että Pusan eläkkeestä ulosmitattava määrä lasketaan toistaiseksi määrästä, joka on jäänyt jäljelle, kun eläkkeestä on ensin vähennetty 19 prosenttia; lisäksi se on päättänyt esittää yhteisöjen tuomioistumelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 18 artikla taikka jokin muu yhteisön oikeuden normi esteenä sellaiselle kansalliselle sääntelylle, jonka mukaan rahavelkaa koskevan tuomion täytäntöönpanemiseksi toimitettavassa ulosmittauksessa se osuus velalliselle määräajoin maksettavasta eläkkeestä, johon ulosmittaus voi kohdistua, määrätään vähentämällä eläkkeestä kyseisessä jäsenvaltiossa perittävä tuloveron ennakko, kun taas tuloveroa, jonka toisessa jäsenvaltiossa asuva velallinen on velvollinen maksamaan asuinvaltiossaan, ei oteta vähennyksenä huomioon, minkä vuoksi ulosmitattava osuus jälkimmäisessä tapauksessa muodostuu suuremmaksi sen määräytyessä eläkkeen brutto- eikä nettomäärän pohjalta?”

11. Suomen hallitus ja komissio ovat esittäneet asiassa kirjallisia ja suullisia huomautuksia; Italian hallitus on esittänyt kirjallisia huomautuksia.

14. Pusa on Espanjassa asuva Suomen kansalainen. Hän on Euroopan unionin kansalainen, joka on käyttänyt oikeuttaan liikkua ja oleskella jäsenvaltioiden alueella. Kohtelu, jonka hän on riitautanut, liittyy erottamattomasti yhteen sen kanssa, että hän on asunut ja työskennellyt yhdessä jäsenvaltiossa, josta hän myös saa eläkettä, mutta että hän asuu nykyään toisessa jäsenvaltiossa, jolle kuuluu verotusoikeus hänen osaltaan.

Asian arviointi

12. On aivan totta, kuten Suomen hallitus esittää, että kansalliset säännökset, jotka koskevat tulon ulosmittaamista velkojen perimiseksi, eivät sinänsä kuulu yhteisön toimivaltaan vaan niiden antaminen kuuluu jäsenvaltioille.

13. Käyttäessään toimivaltaansa ulosoton alalla jäsenvaltioiden on kuitenkin noudatettava yhteisön oikeutta, varsinkin jos tämän toimivallan käytöllä puututaan perustamissopimuksessa taattuihin vapauksiin.³

15. Hänen tilanteensa ja ennakkoratkaisukysymyksen taustalla olevat olosuhteet kuuluvat siis selvästi yhteisön oikeuden soveltamisalaan, ja Pusa voi vedota suoraan niihin oikeuksiin, jotka yhteisön oikeudessa on hänelle annettu, eli erityisesti EY 18 artiklassa taattuihin oikeuksiin.⁴

16. Sekaannusta saattaisi kuitenkin aiheutua siitä, että oletettaisiin, kuten komissio ilmeisesti tekee, että EY 18 artiklan soveltamisedellytyksenä on sen selvittäminen, että kyse on kansalaisuuteen perustuvasta syrjinnästä.

17. On totta, että esillä olevassa asiassa voitaisiin katsoa olevan kyse asuinpaikkaan perustuvasta syrjinnästä; tällainen syrjintä on ollut toistuvasti yhteisöjen tuomioistui-

3 — Ks. esim. asia 186/87, Cowan, tuomio 2.2.1989 (Kok. 1989, s. 195, Kok. Ep. X, s. 11, 19 kohta); asia C-274/96, Bickel ja Franz, tuomio 24.11.1998 (Kok. 1998, s. I-7637, 17 kohta ja sitä seuraavat kohdat); asia C-12/02, Grilli, tuomio 2.10.2003 (Kok. 2003, s. I-11585, 40 kohta) ja asia C-148/02, Garcia Avello, tuomio 2.10.2003 (Kok. 2003, s. I-11613, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

4 — Ks. erityisesti asia C-224/98, D'Hoop, tuomio 11.7.2002 (Kok. 2002, s. I-6191, 27 kohta ja sitä seuraavat kohdat) ja asia C-413/99, Baumbast, tuomio 17.9.2002 (Kok. 2002, s. I-7091, 80 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

men tuomioiden kohteena, ja sitä on pidetty kansalaisuuden perustuvana välillisenä syrjintänä.

18. EY 18 artiklan soveltamiseksi ei kuitenkaan ole tarpeen, että kyse on kansalaisuuden perustuvasta suorasta tai välillisestä syrjinnästä. Ei etenäkään ole tarpeen, että osoitetaan, että asianomainen toimenpide esimerkiksi haittaa toisen jäsenvaltion kansalaisia enemmän kuin toimenpiteen toteuttaneen jäsenvaltion kansalaisia.

19. Liikkumisvapautta koskevat perustamissopimuksen määräykset koskivat alun perin työntekijöitä ja niitä, jotka käyttävät palvelujen tarjoamisen vapautta tai sijoitautumisvapautta. Liikkumisvapautta on sittemmin laajennettu, ja nykyään tämä vapaus annetaan EY 18 artiklassa kaikille Euroopan unionin kansalaisille.

20. Lisäksi liikkumisvapaus turvattiin alun perin kansalaisuuden perustuvan syrjinnän kiellolla, mutta tätä vapautta on asteittain laajennettu yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä niin, että kiellettyjä ovat myös muut kuin syrjivät rajoitukset. EY 39 artiklaa, jossa turvataan työntekijöiden vapaa liikkuvuus nimenomaan mää-

räämällä, että ”kaikki kansalaisuuteen perustuva — — syrjintä — — poistetaan”, on tulkittu niin, että siinä kielletään myös tietyt sellaiset toimenpiteet, jotka eivät ole syrjiviä.⁵ Lisäksi EY 18 artiklan sanamuoto ei selvästikään sisällä pelkästään syrjinnän kieltoa; sen 1 kohdassa ainoastaan mainitaan unionin kansalaisen oikeus vapaasti liikkua ja oleskella jäsenvaltioiden alueella, ja tältä osin asetetaan vain se varaus, että tämä oikeus on olemassa, jollei tässä sopimuksessa määrätyistä tai sen soveltamisesta annetuissa säännöksissä säädetyistä rajoituksista ja ehdoista muuta johdu.

21. On myös selvää, että liikkumisvapaus ulottuu laajemmalle kuin pelkästään niiden rajoitusten poistamiseen, jotka koskevat henkilön oikeutta tulla jäsenvaltioon, oleskella siellä ja lähteä sieltä. Liikkumisvapautta ei voida turvata, ellei poisteta myös kaikenlaisia toimenpiteitä, joilla asetetaan perusteettomia rasitteita tätä vapautta käyttäville henkilöille. Olipa se asiayhteys, johon tällainen rasite liittyy, millainen hyvänsä — — mukaan lukien lähteminen kotijäsenvaltiosta tai palaaminen sinne taikka oleskelu muualla Euroopan unio-

⁵ — Ks. esim. asia C-415/93, Bosman, tuomio 15.12.1995 (Kok. 1995, s. I-4921, 103 ja 104 kohta); ks. myös asia C-190/98, Graf, tuomio 27.1.2000 (Kok. 2000, s. I-493, 18 kohta) ja se oikeuskäytäntö, jota julkisasiamies Fennelly on tarkastellut tässä asiassa antamassaan ratkaisuehdotuksessa.

nissa tai muuttaminen muualle unioniin — tällaista rasitetta ei saada asettaa.⁶

koihin ja on oikeassa suhteessa hyväksyttävään päämäärään.⁸

22. Samansuuntaisesti yhteisöjen tuomioistuimen asioissa D’Hoop ja Baumbast antamien tuomioiden⁷ kanssa ja niitä täydentäen on siis tehtävä se päätelmä, että Euroopan unionin kansalaiselle, joka haluaa käyttää liikkumis- ja oleskeluvapauttaan, ei saada asettaa perusteettomia rasitteita, ellei EY 18 artiklassa itsessään asetetuista rajoituksista muuta johdu. Jos osoitetaan, että tällainen rasite on asetettu, merkitystä ei ole sillä, vaikuttaako tämä rasite enemmän toisten jäsenvaltioiden kansalaisiin kuin rasitteen asettaneen jäsenvaltion kansalaisiin.

23. Siksi on ratkaistava, asetetaanko kyseessä olevalla Suomen lainsäädännöllä todellakin rasite liikkumis- ja oleskeluvapauttaan käyttäville henkilöille ja, jos näin on, onko tämä silti perusteltua siksi, että lainsäädäntö perustuu objektiivisiin seik-

24. Jos henkilön yhdestä jäsenvaltiosta saamaa eläkettä ulosmitataan ja jos tämän jäsenvaltion lainsäädännön perusteella eläkkeestä ulosmitataan pienempi määrä silloin, jos hän asuu siellä, kuin silloin, jos hän asuu toisessa jäsenvaltiossa, on selvää, että tällainen kohtelu voi saada hänet luopumaan aikeista muuttaa asumaan toiseen jäsenvaltioon.

25. Kuten komissio on todennut, ennakkoratkaisupyynnöstä ei ole löydettävissä mitään, minkä perusteella kyseinen kohtelu voisi olla oikeutettua. Suomen hallitus on kuitenkin esittänyt tiettyjä perusteluja, jotka pohjautuvat sen käsitykseen siitä, miten kansallisia säännöksiä sovelletaan Pusan tilanteessa olevaan henkilöön; se on lähinnä väittänyt, että jos kyse on kohtelun erilaisuudesta — — ja sen mukaan tästä ei ole kyse — — tämä on objektiivisesti perusteltua.

6 — EY 18 artiklan 1 kohdassa annettu oikeus ei voisi olla täysin tehokas, jos kansalaisen palaamiselle kotijäsenvaltioonsa saataisiin asettaa sellaisia esteitä, joiden vuoksi hän luopuisi tämän oikeuden käyttämisestä (ks. edellä alaviitteessä 4 mainittu asia D’Hoop, tuomion 30 ja 31 kohta; asia C-224/01, Köbler, tuomio 30.9.2003, Kok. 2003, s. I-10239, 74 kohta). EY 39 artiklan osalta säännösten, joilla saadaan jäsenvaltion kansalainen luopumaan kotijäsenvaltiostaan lähtemisestä ja käyttämästä oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen, on katsottu muodostavan esteen tälle vapaudelle (asia C-385/00, De Groot, tuomio 12.12.2002, Kok. 2002, s. I-11819, 77 kohta ja sitä seuraavat kohdat oikeuskäytäntöviittauksineen sekä asia C-232/01, Van Lent, tuomio 2.10.2003, Kok. 2003, s. I-11525, 16 kohta).

7 — Edellä alaviitteessä 4 mainitut tuomiot.

26. Suomen hallitus toteaa ensinnäkin, että ulosottoviranomainen voi ottaa huomioon ulkomaille maksetun veron, jos tästä esite-

8 — Ks. esim. asiassa D’Hoop annetun tuomion 36 kohta.

tään selvitys.⁹ Tämä mahdollisuus pohjautuu siihen ulosottolain säännökseen, jonka mukaan ulosmittauksessa voidaan ottaa huomioon se, että velallisen maksukyky on sairauden, työttömyyden tai muun erityisen syyn takia olennaisesti vähentynyt. Se, että tämän säännöksen sanamuodossa ei nimenomaisesti viitata ulkomaille maksettuun veroon, johtuu siitä, että tällaiset tilanteet eivät olleet tavallisia tämän säännöksen säätämisaikana.¹⁰ Käytännössä sitä kuitenkin sovelletaan tässä tarkoituksessa, ja siihen on ehdotettu muutosta tämän mahdollisuuden selkeyttämissä.

27. Näin ollen tulovero voidaan periaatteessa ottaa huomioon kaikissa tilanteissa, eli se otetaan huomioon automaattisesti, jos tällainen huomioon ottaminen on mahdollista, ja jos näin ei ole, tuloveron huomioon ottamisessa ei aiheuteta velalliselle suurempaa haittaa kuin on väistämätöntä siitä johtuen, että automaattinen huomioon ottaminen on poissuljettua.

28. Suullisessa käsittelyssä Suomen hallitus korosti sitä yleistä päämäärää, että varmistetaan velkojen mahdollisimman joutuisa maksaminen asettamatta kuitenkaan velal-

lista kestävämpään taloudelliseen asemaan, eli toisin sanoen sekä velkojan että velallisen intressien turvaamista niin pitkälti kuin mahdollista. Se totesi, että mikä tahansa maksuajan jatkaminen on vahingollista velkojalle, joka itse voi olla vaikeassa taloudellisessa tilanteessa oleva yksityishenkilö.

29. Suomen hallitus esitti myös, että ulosottoviranomaisten on käsiteltävä vuosittain valtava määrä tapauksia — 2,7 miljoonaa vuonna 2002 — ja tämän tehtävän hoitaminen edellyttää menettelyn yksinkertaisuutta ja tietojen luotettavuutta. Ulosottoviranomainen saa kuitenkin vain rajallisen määrän tietoa automaattisesti. Näihin tietoihin kuuluvat tuloveron ennakkoa koskevat tiedot, jotka ilmenevät asiakirjasta, jossa esitetään maksetut palkat ja eläkkeet, mutta se ei saa automaattisesti tietoa muista veroista. Tällaisten verojen määrä voidaan ottaa huomioon ainoastaan, jos niiden maksamisesta esitetään selvitys; selvityksen esittäminen kuuluu velalliselle, joka voi kuitenkin esittää sen milloin tahansa vaatiakseen, että ulosmittaamatta jätettävä tulon osa määritetään uudelleen.

30. Mielestäni näistä näkökohdista tärkein on se, että kaikki verot voidaan ottaa huomioon, jos niiden maksamisesta esitetään selvitys. Se, että velallisen täytyy esittää selvitys silloin, kun selvitystä ei ole automaattisesti saatavilla, vaikuttaa perus-

9 — Suomen hallitus toteaa myös, että Pusan epäedullinen kohtelu johtuu ainakin osittain siitä, että hän on pelkääntään ilmoittanut maksaneensa veroa Espanjassa mutta ei ole esittänyt tästä selvitystä.

10 — Ilmeisesti vuonna 1973.

tellulta, kunhan tätä edellytystä ei sovelleta niin, että toisessa jäsenvaltiossa asuvien velallisten on käytännössä mahdotonta tai suhteettoman vaikeaa saada muutetuksi ulosmitattavissa olevaa osuutta tämän perusteella samassa määrin kuin silloin, jos vero olisi pidätetty tulon lähteellä.¹¹

31. En ole tältä osin vakuuttunut siitä komission väitteestä, jonka mukaan Suomen viranomaiset voisivat ja niiden pitäisi itse hankkia kaikki merkitykselliset tiedot toisen jäsenvaltion viranomaisilta. Vaikka tällainen yhteistyö on epäilemättä mahdollista ja yhteistyössä oleminen olisi varmasti suositeltavaa, velallisen oman edun kannalta nopein ja tehokkain tiedonsaantilähde on velallinen itse, ja velalliselta voidaan kohtuudella vaatia selvitystä maksun suorittamisesta.

32. Tällainen oikeuttamisperuste voidaan kuitenkin hyväksyä vain, jos muissa jäsenvaltioissa asuvia velallisia, jotka ovat esittäneet tarvittavan selvityksen, kohdellaan kaikissa tilanteissa samalla tavalla kuin Suomessa asuvia velallisia. Oikeuden samanlaiseen kohteluun täytyy ilmetä selvästi lainsäädännöstä. Se, että samanlainen kohtelu annetaan Suomen viranomaisten

harkinnan mukaan, ei ole riittävää.¹² Lainsäädäntöön ehdotettu muutos saattaa korjata tämän puutteen, jos sillä taataan samanlainen kohtelu.

33. Lisäksi on huomattava, että korkeimman oikeuden kysymys koskee nimenomaisesti tilannetta, jossa ”se osuus — eläkkeestä, johon ulosmittaus voi kohdistua, määrätään vähentämällä eläkkeestä kyseisessä jäsenvaltiossa perittävä tuloveron ennako, kun taas tuloveroa, jonka toisessa jäsenvaltiossa asuva velallinen on velvollinen maksamaan asuinvaltiossaan, ei oteta vähennyksenä huomioon, minkä vuoksi ulosmitattava osuus jälkimmäisessä tapauksessa muodostuu suuremmaksi — — ”.

34. Se, miten Suomen lakia sovelletaan, on selvästikin kysymys, jonka ratkaiseminen kuuluu korkeimmalle oikeudelle. Jos sen kysymyksessä esitetty kuvaus pitää paikkansa ja jos pelkästään kansallisten viranomaisten harkinnassa on, ottavatko ne huomioon tuloveron, jonka maksamisesta toisessa jäsenvaltiossa on esitetty selvitys, Suomen lainsäädäntö ylittää sen, mikä on tarpeen Suomen hallituksen mainitsemien tavoitteen edistämiseksi, ja siksi se ei ole objektiivisesti perusteltu.

11 — Ks. hieman erilaisen asiayhteyden osalta yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntö, joka koskee tehokkuusperiaatetta suojahtaessa yhteisön oikeuteen perustuvia yksityisten oikeuksia, esim. asia C-312/93, Peterbroeck, tuomio 14.12.1995 (Kok. 1995, s. I-4599, 12 kohta).

12 — Tällaiseen perusteeseen ei voida vedota jäsenyysselvöitysten noudattamatta jättämistä koskevassa menettelyssä; ks. esim. asia 167/73, komissio v. Ranska, tuomio 4.4.1974 (Kok. 1974, s. 359, Kok. Ep. II, s. 259, 34 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

Ratkaisuehdotus

35. Katson siis, että yhteisöjen tuomioistuimen olisi vastattava korkeimmalle oikeudelle seuraavasti:

Jäsenvaltion lainsäädäntö, jonka mukaan se osuus eläkkeestä, johon ulosmittaus voi kohdistua, lasketaan vähentämällä eläkkeestä tulovero, jos velallinen asuu kyseisessä jäsenvaltiossa, mutta näin ei tehdä silloin, jos velallinen asuu jossain muussa jäsenvaltiossa, minkä vuoksi ulosmittaamatta jätettävä määrä on pienempi viimeksi mainitussa tilanteessa, luo periaatteessa esteen liikkumis- ja oleskeluvapaudelle EY 18 artiklan vastaisella tavalla.

Kuitenkin säännös, jonka mukaan mikä tahansa tulovero, jota ei ole pidätetty tulon lähteellä ensin mainitussa jäsenvaltiossa, otetaan huomioon, jos velallinen esittää sen maksamisesta selvityksen, on objektiivisesti perusteltu, mikäli tätä säännöstä ei sovelleta niin, että toisessa jäsenvaltiossa asuvien velallisten on käytännössä mahdotonta tai suhteettoman vaikeaa saada muutetuksi ulosmittaamatta jäävää osuutta tämän perusteella samassa määrin kuin silloin, jos vero olisi pidätetty tulon lähteellä.